

Nejvyšší soud jeho zmateční stížnost zamítl.

Z d ů v o d ů:

Z důvodu zmatečnosti podle čís. 1 a) § 385 tr. ř. namítá stěžovatel, že nespáchal trestný čin, neboť projevil jen mínění o provádění exekucí. Zmateční stížnost, která tímto způsobem zřejmě popírá náležitost skutkové podstaty, v y b í z e n í k neplnění veřejnoprávních povinností zákonem uložených, je bezzákladná. Vybízením jest rozuměti jednání pachatele, kterým hledí u někoho vzbuditi rozhodnutí, by porušil zákon v určitém směru, tedy působí přímo na rozum. Vybízení jako přímé působení na rozum může se dít i formou zakrytou, jako zrazováním, přemlouváním, dáváním rady atd. Podle doslovu závadného výroku nevyslovil obžalovaný jen mínění o povinnosti obce, by vysláním členů obecního zastupitelstva a zřejmě i obecního představenstva poskytovala podporu (asistenci) při výkonu exekucí, což u berních exekucí, které obžalovaný zřejmě měl na mysli, je obcím § 347 zák. č. 76 z r. 1927 sb. z. a n. výslovně uloženo, a povinnosti obcím zákonem uložené vykonává podle § 62 zák. čl. XXII:1886 obecní představenstvo, nýbrž výrazem, že členové obecního zastupitelstva n e s m ě j í poskytovat exekutorovi asistenci a n e s m ě j í s ním chodit, členy obecního představenstva od plnění povinností, zákonem jim uložené, zrazoval a toto plnění jim zakazoval, tedy chtěl přímo vzbuditi rozhodnutí, by byl porušen zákon v uvedeném směru.

Nelze uznati za oprávněnou zmateční stížnost ani v té části, kterou se z důvodu zmatečnosti podle čís. 2 § 385 tr. ř. domáhá státního vězení. Správně vrchní soud vyslovil, že obžalovaný inkriminovaným výrokem neprojevil snahu vykonati vliv na uspořádání věcí veřejných a sociálních, ale naopak na porušení veřejného pořádku. Nejvyšší soud má tedy za to, že se vrchní soud nemýlil, neshledav podmínky § 1 odst. 1 zák. č. 123/1931 sb. z. a n. pro výkon uloženého trestu podle předpisů o výkonu trestu státního vězení. Bezzákladná zmateční stížnost byla podle odst. 1 § 36 por. nov. zamítnuta.

Čís. 5154.

Prehlásil-li obžalovaný v prítomnosti väčšieho počtu nezamestnaných robotníkov ako ich mluvčí pri úradnom pokračovaní voči úradnídovi politickej správy, že robotníctvo nepripustí novú úpravu núdzových prác a stravovacej podpory a že on zápisnicu o tom spísanú rozdrapí, ide o nebezpečnú vyhrážku vážnym zlom v smysle zák. čl. XL:1914.

(Rozh. zo dňa 11. decembra 1934, Zm IV 464/34.)

Na j v y š š í s ú d preskúmal trestnú vec proti J. M., obžalovanému zo zločinu násilia proti členovi úradu, a na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva vyniesol

tento rozsudok: Najvyšší súd vyhovujúc zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva, z dôvodu zmätočnosti podľa § 385 čis. 1 a) tr. p. zrušuje rozsudky oboch nižších stolíc a uznáva obžalovaného J. M. vinným, že dňa 1. apríla 1933 v P. ako dôverník asi 70—80 robotníkov vzoprel sa úradnému opatreniu radcu politickej správy V. dotyčne zarátania stravovacích lístkov do mzdy a rozdelenia núdzových prác medzi robotníkov podľa turnusov a dotyčne spísania zápisnice o tom, ktorí robotníci odopreli prijať prácu za týchto podmienok, tým, že v prítomnosti uvedených robotníkov prehlásil, že robotníctvo také pokračovanie nepripustí a on takúto zápisnicu rozdrapí, teda že mimo prípad shluknutia nebezpečnou hrozbou prekážal členovi úradu vo výkone povolania, ktorý bol po práve; tým spáchal obžalovaný zločin násilia proti členovi úradu podľa § 2, odst. 2 zák. čl. XL:1914, ktorý však najvyšší súd použitím § 92 tr. zák. a hľadiac k ust. § 20 tr. zák. kvalifikuje ako prečin.

Z d ô v o d o v:

Proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený sprostňujúci rozsudok súdu prvej stolice, podal vrchný prokurátor zmätočnú sťažnosť z dôvodu podľa § 385 čis. 1 a) tr. p., ktorú generálny prokurátor udržal. Odvolací súd neshľadal v konaní obžalovaného zažalovaný trestný čin preto, že v súdenom prípade nešlo o násilie alebo nebezpečnú vyhrážku v smysle zák. čl. XL:1914 a že obžalovaný svojím jednaním nesledoval ten účel, aby násilím alebo nebezpečnou hrozbou prekážal členovi úradu vo výkone jeho povolania, ktorý bol po práve, a že nešlo o žiadny iný trestný čin. Zmätočná sťažnosť verejného žalobcu však právom napáda tento právny názor odvolacieho súdu ako mylný.

Na základe zisteného skutkového stavu odvolací súd správne uvažoval, že radca pol. spr. V. bol ako člen úradu vo výkone svojho povolania, ktorý bol po práve, keď došlo k inkriminovanému prípadu. Naproti tomu však mylil sa odvolací súd, jestliže v tom zistenom skutku, že totiž obžalovaný v prítomnosti 70—80 nezamestnaných, ktorých bol mluvčím, prehlásil, že robotníctvo nepripustí, aby ti delníci, ktorí by odopreli pracovať v turnusoch po dvoch dňoch týždenne, boli z práce a z ďalšej stravovacej podpory vylúčení, a pri tom povedal, že on takú zápisnicu rozdrapí, nenašiel nebezpečnú hrozbu, smerujúcu k prekazeniu ďalšej úradnej činnosti spomenutého politického úradníka. Obžalovaný tým, že sa v prítomnosti 70—80 robotníkov, ktorých bol mluvčím, vyslovil spôsobom vyššie uvedeným, opovedal členovi úradu také jednanie, ktoré bolo objektívne spôsobilé vzbudiť v ňom obavu, že mu bude kladený fyzický odpor, bude-li pokračovať v úradnom jednaní, ako ho prítomným naznačil. Inkriminované slová tak samy o sebe, ako aj, hľadiac ku všetkým okolnostiam, za ktorých boli použité, treba považovať za nebezpečnú vyhrážku vážnym zlom v smysle zák. čl. XL:1914. Na tom nič nemení ani výpoveď svedka radcu pol. spr. V., na ktorú poukazuje odvolací súd, že totiž obžalovaný s ním jednal celkom slušne,

lebo sa to zrejme netýka vyhražlivého chovania obžalovaného. Sú preto dané všetky objektívne znaky skutkovej podstaty zločinu násilia proti členovi úradu podľa § 2 odst. 2 zák. čl. XL:1914. Ponevác ani po stránke subjektívnej niet pochybnosti, že obžalovaný vedel, že r. pol. spr. V. je členom úradu formálne oprávneným k vybavovaniu agendy, o ktorú išlo, a je nerozhodné, že jeho postup považoval za vecne nesprávny, a ponevác jednanie obžalovaného nemohlo mať iný účel než prekážať v zamýšľanom opatrení člena úradu, je zrejmé, že jeho úmysel smeroval k naplneniu skutkovej podstaty cit. deliktu. V dôsledku toho najvyšší súd vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného obžalobcu, podľa § 33 odst. 1 por. nov. zrušil sprostujúce rozsudky nižších súdov a vyniesol rozsudok zákona vyhovujúci.

Čís. 5155.

Dovozem ve smyslu § 18 (3) zák. čís. 126/1923 sb. z. a n. je každá činnost, již se časopis (tiskopis), jehož rozšiřování bylo podle § 10 odst. 1, 2 cit. zák. zakázáno, dopravuje z ciziny přes hranice Československé republiky, bez ohledu na její rozsah; nejde tu o čin ohrožovací; stačí i přestoupení zákazu z nedbalosti (pachatel si takový časopis v cizině koupil nebo jej dostal a vědomě jej dovezl přes hranice).

(Rozh. ze dne 12. prosince 1934, Zm I 566/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 30. ledna 1934, jímž byl obžalovaný uznán vinným přechinem podle § 18 odst. 3 zákona čís. 126/1933 sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká stížnost, že rozsudek nesprávně právně posuzuje zákonný pojem dovozu (§ 18 odst. 3 zák. čís. 126/1933 sb. z. a n.) a že nejedná se, jak má za to rozsudek, o trestný čin z nedbalosti, nýbrž o čin ohrožovací, k němuž v subjektivním směru je zapotřebí úmyslu pachatele tiskopis proti zákazu do veřejnosti rozšiřovati nebo jinou osobu s jeho obsahem seznámiti.

Pojem zákazu »dovozu« nelze vykládati tak, jak činí stížnost. Podle poslední věty odstavce 2. § 3 zákona z 13. března 1919, čís. 139 sb. z. a n. (v doslovu zákona ze dne 20. prosince 1921, čís. 500 sb. z. a n.) je pro právní ustanovení uveřejněné ve Sbírce zákonů a nařízení původním jen znění české nebo slovenské. Odstavec 3 § 18 zákona čís. 126/1933 sb. z. a n. prohlašuje za přečin přestoupení zákazu dovozu, dopravy nebo rozšiřování cizozemského tiskopisu a v závorce poukazuje na ustanovení § 10 téhož zákona, který v odstavci 3. ustanovuje, že tiskopis, jehož rozšiřování bylo podle odst. 1 nebo 2 téhož paragrafu